

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **H. D.**, zastoupeného Mgr. Davidem Novákem, advokátem se sídlem Ladova 1, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2007, č. j. 16 Az 9/2007 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Davidovi Novákovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2007, č. j. 16 Az 9/2007 - 30 byla zamítnuta žaloba žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 8. 2004, č. j. OAM-135/CU-06-04-2004, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. V ní namítal, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Poukázal nato, že v předchozím řízení Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud stěžovateli nedostatečně poskytl právo na spravedlivý proces, neboť se žalobou zcela v rozporu se s. ř. s. nezabýval. Toto pochybení se podle stěžovatele objevuje rovněž v napadeném rozsudku. Stěžovatel v celém řízení tvrdí, že jeho otec byl persekuován, respektive mu nebyla poskytnuta ochrana ze strany státních orgánů při projevování politických postojů v souvislosti s ochranou životního prostředí. K prokázání těchto tvrzení stěžovatel navrhoval, aby si krajský soud vyžádal spis Městské prokuratury Vinogradiv, na kterou se otec obrátil. Krajský soud však bez dalšího dospěl k závěru, že se jedná o účelová tvrzení a tento důkaz neprovedl. Tímto porušil procesní práva stěžovatele, včetně práva na spravedlivý proces a nevyhověl požadavku Nejvyššího správního soudu z předchozího řízení. Stěžovatel vyjádřil rovněž nesouhlas s názorem soudu, že jeho otec neřešil problémy s kompetentními orgány. Krajský soud neuvádí, proč že se jeho otec měl obrátit ještě na jiné orgány státu a z jakého důvodu. Podle názoru stěžovatele je naprosto dostatečné, pokud se otec obracel opakovaně na policii, která jeho právům neposkytla ochranu. Z těchto důvodů stěžovatel

navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do s. ř. s. byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud v dané věci předně konstatuje, že usnesením ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 7 Azs 9/2008 byla kasační stížnost otce stěžovatele odmítnuta pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud již v tomto usnesení zkoumal, zda v řízení u krajského soudu nedošlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení otce stěžovatele a dospěl k závěru, že tomu tak není. Shodná námitka neprovedení navrhovaného důkazu tak již byla řešena ve výše uvedeném usnesení.

Pokud jde o námitku, že nebylo zohledněno, že byl otec stěžovatele v zemi původu persekuován a státní orgány toto tolerovaly, Nejvyšší správní soud odkazuje na argumentaci např. v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 – 60 či v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, www.nssoud.cz. Krajský soud v daném případě správně upozornil na skutečnost, že se otec stěžovatele oficiální cestou neobrátil na kompetentní státní orgány domovské země. Otec stěžovatele tak neprokázal, že by státní orgány Ukrajiny jednání těchto soukromých osob podporovaly, tolerovaly či mu nebyly schopny zajistit v zemi původu přiměřenou ochranu.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal v rozhodnutí krajského soudu zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti a v takovém případě náklady řízení hradí stát. Náklady sestávají z odměny za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrady hotových výdajů 2 x 300 Kč

podle ustanovení § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 912 Kč. Celková částka tedy činí 5712 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu